4У(075)
Р-88

Русова С.

Український буквар

По підручнику Потебні.

1919 год.

Р – 88.

...нське Учительське Видавниче Товариство
„ВСЕУВИТО".

4У(075)
Р – 88

Український Буквар.

НДІП
ПЕРЕВІРЕНО
1962 р.
18401

По підручнику А. Потебні

уложила

С. Русова.

Видання четверте.

НДІП
перевірено
1962 р.
ПЕРЕВІРЕНО
1962 р.

КИЇВ.
Друкарня „Союзбанк", Велико-Володимирська, 30.
1919.

К2

Передмова до 1-го видання.

В основу сього „Букваря“ положено давній букварь [illegible] А. Потебні, котрий склав його в 60-х роках минулого стол[illegible] недільних народніх шкіл, що позаводились були тоді в К[illegible] і давали своїм учням освіту на українській мові. Видрукувати [illegible] Потебні не довелось: тільки в серпні 1899 року „Кіевская Стар[illegible] змогла надрукувати його додатком до журнала і то без права розпо[illegible] джувати букварь окремими відбитками.

Тепер, коли Україна вже має змогу користуватись шкільним[illegible] ручниками на рідній мові, „Добродійне Товариство“, відповідаючи по[illegible] часу, постановило уложити букварь на підставі того матеріялу, [illegible] дуже добре упорядкував у своєму підручнику Потебня, як один з [illegible] кращих українських філологів. З букваря Потебні взято увесь [illegible] рядок згуків, але трохи побільшено матеріялу для читання, [illegible] кожного нового згука пояснено відповідними малюнками. Пра[illegible] букварі прийнято той самий, який тепер заведено в инших [illegible] нях „Добродійного Товариства“ і яку вживає переважна бі[illegible] української преси.

С. Р[illegible]

Увага до 2-го видання.

Позаяк за 10 літ, що вживали на Вкраїні цього „Букваря“, в[illegible] телі робили авторові де-яки уваги, то за для нового видання зроблен[illegible] де-кільки одмін. Так, щоб полегчити навчання усіх голосів[illegible] розбиті на кільки уроків, де пояснення їх подаються на мал[illegible] але вимагають від учителя бесід, напр.: Що за птиця (малюно[illegible] 2-й Одуд.—Як він кричить? У-у-у, і т. п. Зроблені де-які зміни в [illegible] рядку матеріялу для читання.

С. РУСОВА.

1.

А а

А-а, а-а.

2.

У у

3. У-у, у-у, у-у-у.

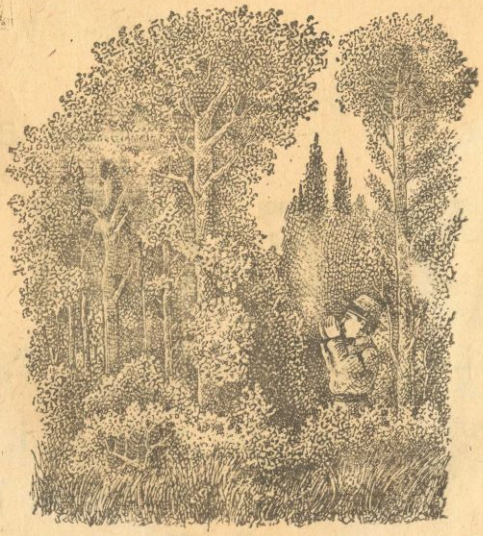

А-у, а-у, а-у.

Харьковск. Центральн. Библиотека

4.

Оо Йй
Ой

О-й, о-й.

5.

Ай

А-й, а-й, а-й.

ОАУЕІИЄЙ

Ой, ай, ей, у, а, о, е, і

Й-а—йа—я.
Й-у—йу—ю.
Й-є—йе—є.
Й-і—йі—і.

О, а, у, е, і, Ау, уа.
Й, я, ю, є, ї.
Я, її, є.

6.

М м

Ме-е.

Му-у.

Ма-ма	йому
Мо-ї	мій
Я-ма	у-мий.

Моя мама. Я **маю** маму. Моя мама мие. Я мию. Ми їмо. Ми у ямі.

7.

Л л

У-лій.

Лом	мило	лій
Ломи	люля	олія
Ляля	мала	мало.

Ляля у люлі. Ляля мала. Я мию мою лялю. Я маю улій.

Я малюю. Мама меле. Ми мелемо. Мило мие. Мама має мало олії. Я маю лома. Мама мила малу лялю.

8.

Р р

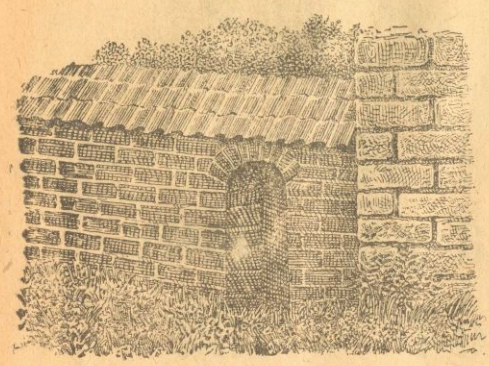

Мур.

Яр	Мо-ре
Ма-ляр	Лі-ра
Яр-ма	Мі-ра
Я-рі	Ма-ра
Ра-ло	Я-ре-ма
Рай	Ма-рі-я
Рій	О-рел

Ми орали. Ми оремо ярі. Я маю рало. Мій лом у ямі. Ляля рюмає. Маріє, лий олію. Ми маємо рій. Маляр малює улій.

Лев.

9.

В в

Рів	У-мо-ва
Ла-ва	Во-ля
Мо-ва	Ві-ра
	Ві-ї

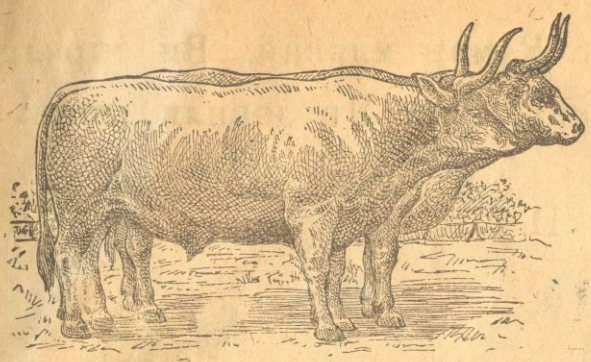

Во-ли.

Ло-ви | Ви-рій
Я-вір | Ви-ла
О-ли-ва

Я варю олію. Я ловив роя. Мій віл реве. Ми умили ляльо. У Марії є вила. Моя умова. Моя воля. Воли мої. У лялі вава. Ми міряли рів.

10.

Млин.

Н н

ворон | міра
лин | Орина
ромен | новина
луна | малина

Ворона.

Мій лан. **Моя нива.** Ворона на яворі. У Яреми **нема** ниви. Ми оремо новину. Лани **мої** не орані. Млин меле. Марина **їла** малину. Моя няня

німа. Мирон лінивий, а Роман млявий. Ви міряли лани. Марина налила мені вина. Ми ловили линів.

11.

З з

Роза.

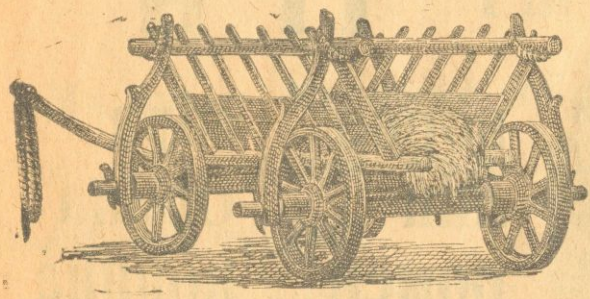

Віз.

Мороз	лоза
Зорі	роза
Зоря	зіма

Розум Залізо Занози.

Зелена ялина. Нові занози. Озеро замерзло. Займи мої воли. вони на лузі. Мій млин меле раз-у-раз. За млином мої лани зелені. Аврам міряє землю. Мама розмовляє з Мариною. Роман зломав мою лозину. Марія злізла з лави. Іван визволив мене з неволі. Ми зімою наймали няню.

12.

С с

Овес.

Ліс	сором	солома
Вус	селю	сила
Волос	сало	смола
Сум	сир	ясний

масло

роса

оса

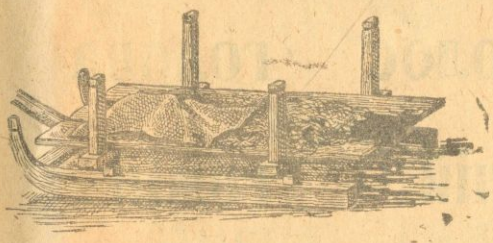

Сани.

Ліс зелений, луна в лісі лунає. Сиві воли зломали занози. У Василя нема сіна на всю зіму. Марина несе солому. Улас сіє овес на своїй ниві. Віз улюмився, Семен у рів звалився. Ярина основу снує, а Варвара масло змиває.

Неня сумує за своїми синами: сини мої милі, орли ви мої сизі! Не їв—зомлів, наївся—під лаву звалився.

13.

Г г

Ріг.

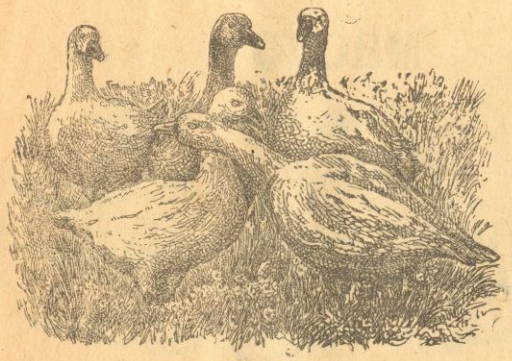

Гуси.

Луг	галун
Ворог	вогні
Гуси	грім
Голос	голова
Гній	гомін
Ноги	рогоза
Роги	глум.

Зелений гай. **Гиля, гиля,** гуси на луг. На селі гомін. Віз **загруз в грязі.** Сіно звалилося з возу. У нас не **має соломи.** Зоря зразу згасла. За селом є лиса гора. **Мене завезли** на село. Івга і Марина **гуляли** за Сулою. **Ми гуляли** в лісі.

14.

К к

Коза.

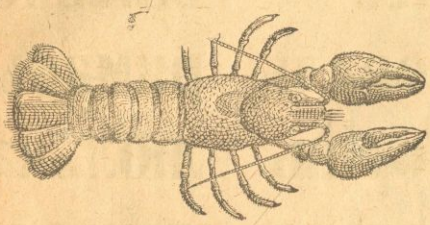

Рак.

Мак
Гусак
Козак
Вовк
Глек
Віник

коса
кора
калина
комора
сокира
сорока
рука

Миска галка гилка искра

Калина красна. Гиря залізна. Осика зелена. Заганяй корову. Лий молоко у миску. Корови злякалися вовка. Сірко розірвав гуску. Курка клює зерно. Моє теля на вас гукала. Сорока скакала на лісі.

Коза гризе кору на ялині. Неси косарям глек квасу. У Семена на горі нова кузня. На озері гарна ковзалка. Коло комори Кирило віє овес. Козаки налякали усе село. Овес вигнав великий колос. Микола не зловив свого коня на ярмарку.

Ворон ворону ока не виклює.
Голою рукою вогню не займай.
Сіре сукно лізе у вікно (Ранок).

15.

Ь ь

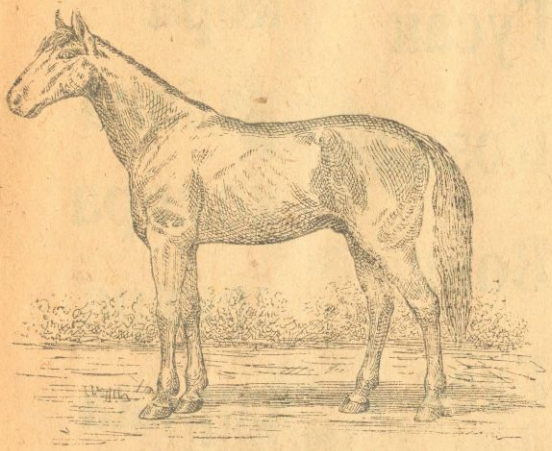

Кінь.

Сіль	князь
Вісь	військо
Коваль	римарь
Корінь	люлька
Грязь	ненька

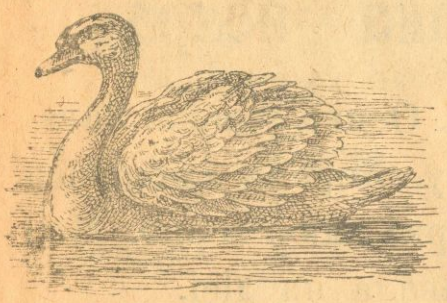

Мій кінь вороний. Клим везе сіль. Свиня залізла у грязь. Марина зловила на калині соловейка. В мене люлька загасла. У козака є кремінь і кресало. Князь свою княгиню викликає. Кузьма ніколи не сумує. Не сварися з малими. Моя ненька мені головку змила. Військо має свої короговки.

Коли не коваль—і рук не каляй.

16.

Д д

Сад	люде	дорога
Суд	вода	дерево
Мідь	два	ягода
Дума	долоня	долина

Дід.

родина	садовина
година	домовина
город	росада
відро	колядка
рядно	ведмідь
куделя	

Дерево. Високе дерево. Зелений сад. Мій дядько молодий. Редька гірка, а мед солодкий. Маю рід великий. У Одарки на нозі веред. Мій дідусь дав мені маківника. Сей год мак дорогий. Мій рідний край—уся Україна. Моя дядина дрімає на городі. Ярино, винеси нам у сад рядно. На долині калина

зеленіє; на калині гойдається маленьке гніздо, а де дівся соловейко—не знаємо. Вдова дякувала людям і за двір і за город. Лірник не знає ніякої думи. Дурному горя немає.

Козак іде, земля гуде. Язик до Київа доведе.

Їду, їду,—ні коліс, ні сліду. (Човном на воді).

17.

Дз Ґ ґ

Дзвін	дзеркало	ґудзики
Дзвоник	дзиґа	ґанок
Дзвонарь	ґуля	аґрус

На селі задзвонили в усі дзвони. Мій дід здавна дзвонарь. Кулина взяла в мене моє дзеркало. Не давай йому своєї дзиґи, він її зламає. Коло дому є великий ґанок. У Демида крили комору ґонтою. Усі задивлялись на мої гарні ґудзики.

18.

Т т

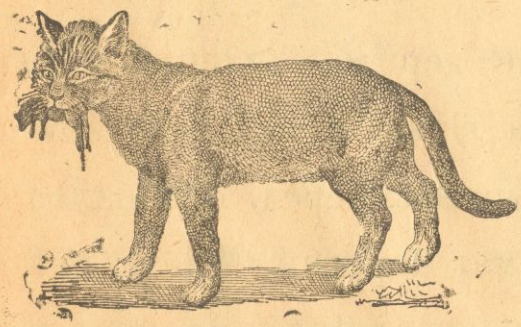

Кіт.

Молот	літо
Ворота	танок
Стеля	золото
Мати	толока

стріла | **трава**
тісто | **світло**
мітла | **верства**

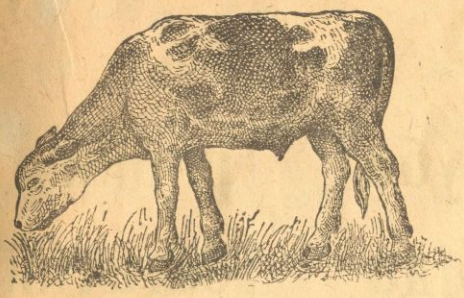

Теля.

Татко люльку курить. Мати тісто готує. Трава зеленіє. Тарас не має тютюну. Іди, доню, скотину годувати. У вівторок свято. В ту неділю у місті ярмарок. Мати дали Тетяні золоте намисто. За ставом вогні горять, там молодь гуляє. Яким і Юрко раді їздити до вас у гості. Наймит доглядає і волів і коней.

Сестра винесла світло на двір. Моя доня танок водить. Є сало, та не для кота. Ворона сама маленька, а рот великий. Які сані, такі й самі. Дома й стіни веселі. За сім верст кисілю їсти. Куди голка, туди й нитка. Куля мине, а материне слово не мине. Материнська молитва зо дна моря виймає. „А на місті, мамо, на місті, грає музика троїста“! Як ми людям, так і люде нам.

Загадки: Мету, мету—не вимету, несу, несу—не винесу. (Сонце).—Стоїть стріла серед двора, а в тій стрілі сімсот і дві. (Мак).

19.

Б б

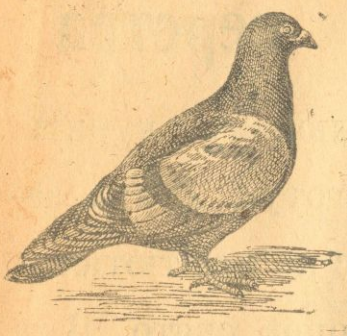

Голуб.

Баба.

Дуб	губи	рябий
Зуб	біда	багатий
Біб	борода	брус
Дзюб	болото	бубон
Горб	борона	драбина
Бір	байка	бриль
Баба	верба	юрба
Риба	добро	стрільба
Небо	брат	гребля

Субота не робота. Ні риба, ні мьясо. Добре їсти, та високо лізти. Добре роби, добре тобі й буде. Тікай, голий, бо обдеруть! Велика до неба, та дурна, як не треба. На безрибьї і рак риба.

Неволею тільки татари беруть. Сім рік мак не родив, та голоду не було. За сиротою сам Бог з калитою. Сердилася баба на торг, а торг того й не знав.

Загадки: Стоїть дід над водою, та киває головою. (Очерет).—Кругленьким маленьким до самого неба докину. (Око).—Сім миль греблі, а восьмій дивина, на дивині квіт на увесь світ. (Великий піст та Великдень).—У Київі дрова рубають, а на увесь мир тріски летять. (Дзвін лунає).

1—один, *2*—два, *3*—три.

Лінивий.

Або ви тату йдіть по дрова, а я буду дома; або я буду дома, а ви йдіть по дрова,—усе кому небудь, а треба йти.

Н. К. Інституту Педагогіки
Інв. № 18401

20.

П п

Сніп.

Окріп	павук	поріг
Стовп	півень	покос
Заступ	поле	плуг
Копа	попіл	пазури
Ріпа	пика	порося
Пуга	путо	скрипка

Київська філія
Н. К. Інституту Педагогіки
13300

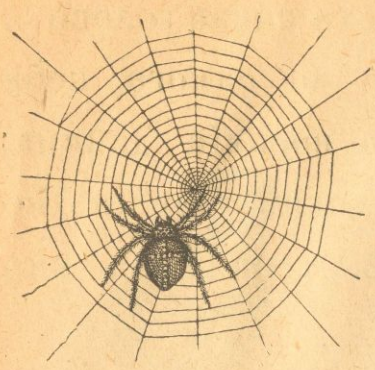

Павук.

Копай картоплю. Насип дідові меду у стакан. Веди коней напувати. Вози риплять. Скриплять ворота. Туман поле криє. Капуста звивалася в головки. Найнявся—продався. З сього дива не буде пива. Узвар на базарі, а кутя на покуті. Який пан, такий його й крам. Ні сіла, ні пала, дай, бабо, сала. Перемелеться, мука буде. Своє золото і в попелі видно. По бороді текло, а в роті не було. Без ради нема поради. Коси, коса, поки роса. Нагинай галузку, поки молода. У кого розум, у того й доля. Коваль залізо клепле, поки воно тепле. Роби добре усюди, і улюблять тебе люде.

Загадки: Бігли два пси, позадирали носи (Санки).—Біля прорубу сидять білі голуби (Зуби).—Лягла Гася—простяглася, а як устане, то й неба дістане (Дорога).

Мати.

Як був я малою дитиною, то добра моя мати доглядала мене, годувала мене, купала мене, носила, гралася зо мною. Коли робила на городі, або на полі,—мене несла з собою, стерегла мене від усього злого. Коли я заслаб, не раз наді мною гірко заплакала. Вона мене і в науку віддала і в люде мене вивела. За те й люблю я свою стару неньку й голублю її, як умію.

По діброві вітер віє, гуляє по полю,
Край дороги гне тополю до самого долу.

Горох.

21.

Х х

Міх	лихо	хліб
Дах	хата	хрест
Вухо	муха	халява
Хуртовина		хміль
Кухіль		хмиз
Хмара		холод

Хата.

Хто робить, той має. Тиха вода греблі рве. Мов горохом об стіну. Свій—не свій, а у горох не лізь. За дурною головою та ногам лихо. Земля мати, а хліб батько. Голодній кумі все хліб на умі. З брехні люде не мруть, та у друге їм віри не ймуть. Холод і голод—то гості немилі.

З а г а д к и: Хто ходить по миру без ніг і без торби? (Місяць).—В воді кохається, а кинь у воду—злякається. (Сіль).—Підсмикане, підтикане—гайда по хаті. (Віник). Ходить по городу великого роду, ноги як лопата, а сліду не знати. (Диня).—Стоїть дуб, на дубі липина, на липині конопля, на коноплях глина, на глині капуста, а в капусті свиня. (Стіл, скатертина, миска з стравою).

Два плуги.

З одного заліза скували два плуги.
Один стояв дурно,—в полі орав другий;
Сріблом блестів плуг той, як з поля вертався;
Який стояв дурно—іржою вкривався.

22.

Ж ж

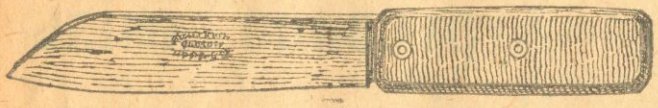

Ніж.

Жук вуж
Жаба жито

Рожа горожа
Коржі журавель
Кажан жайворонок
Ріжок жінка
Межа ложка
Їжак джерело
Діжа обжинки.

Жаба.

Кінь ірже, води не пье. Журавлі у вирій летять. Держи голову у холоді, живіт у голоді, а ноги в теплі.

Живи в згоді з людьми. У болоті жаба: кум, кум, кум! Язиком мели, а руки при собі держи. Жита вже колос викидають. На козаку й рогожа пригожа. За моє жито, та мене ж і бито. Не море тонить—калюжа. Собака на сіні лежить, сам його не їсть і другим не дає. Коли до Івана просо з ложку, то буде і в ложку. Два третього не ждуть. Коли мед, то й ложкою. Хліб-сіль їж, а правду ріж. Казав пан кожух дам, та тільки слово його тепле. Бжола каже: годуй мене до Івана, одягну тебе, як пана. Де коза ногою, там жито копою. Як на небі зірок, так на полі копок.

Загадки: Лежить колода серед болота, не гниє й не висихає (Язик).—Між двома дубами завязло теля зубами (Сокира).

Барабан.

Тарабан, барабан
Бубнить, гуркотить, гуде,
Нікому спати не дає;
А хто б думав—він страх вельможний,
А тут гуде він, бо порожній.
Хто розуму не має,—
Також таким буває.

Отсю байку написав український письменник Гребінка.

23.

Ш ш

Ківш.

Книш	шпак
Леміш	шапка
Куліш	шлях
Шуліка	шило

шати	миша	галушки
школа	кошара	мурашка
шашель	решето	тиша
каша	кішка	пшоно

Шапка.

Горе сушить. Добрався вовк до кошари. Хто до каші?—Я! На злодієві шапка горить. Купив би село, та грошей голо. В ярмарок без грошей, до дому порожнем. Дай, Боже, нашому теляті вовка ззісти. Дешева рибка—погана юшка. Налякав міх, то й торби страшно. Він так йому рад, як торішньому снігу. Не взявшись за сокиру, хати не зробиш. Хоть гірше, аби инше. Більш ковша лиха не буде. Насміялася верша з болота, оглянулася—і сама в болоті. І дурень каші наварить, аби пшоно та сало. Засвітила вже наша Стеха волосєям.

Загадки:

Ріжуть мене ножакою
І бьють мене ломакою.
За те мене оттак гублять,
Що всі мене дуже люблять. (Хліб).

Летів птах о шести ногах, тай сів на могилі: „Боже ти мій милий, оттут моя сила вогнем погоріла.“ (Бжола, церква, свічки).

Осінь.

Жнива вбрали. Смутно в полі,
Пожовтіли вже ліски,
І збираються поволі
В ирій літнії пташки.

24.

Ч ч

Очі.

Піч	ткач	чобіт
Сич	час	чай
Ніч	чавун	чміль

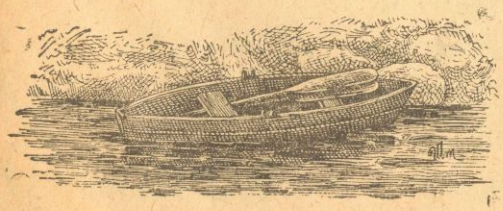

Човен.

Часник	чумак
Черешня	річка
Чабан	ячмінь
Чужина	качка

очерет
рукавичка
зайчик

лисичка
вечеря
гончарь

учитель
чорнобривий
червоний.

Половина світа плаче, половина скаче. Без хазяїна товар плаче, без хазяйки хата. На чиїм возі сидиш, того й волю волиш. Наскочила коса на камінь. Коли б Бог слухав чередника, то за літо б уся череда видохла. Чим багата, тим і рада. Правда очі коле. Думка за морем, а смерть за плечима. Двічі лиха не буває. Тричі зміряй, а раз відріж. Громада великий чоловік. Вовка в плуг, а він к чорту в луг. Моя хата з краю, нічого не знаю. Не замітай чужої хижі, дивись, чи своя заметена. Дитина не плаче—мати не розуміє. З чужого воза хоч серед калюжі вставай. На похиле дерево й кози скачуть. Надувся, як сич. Лучче своє латане, ніж чуже хапане. Славні бубни за горами, аж прийти ближче—собача шкура.

Село.

Іду я тихою ходою,
Дивлюсь—аж ген передо мною
Неначе дива виринають,
З-за хмари тихо виступають—
Обрив високий, гай, байрак,
Хатки біленькі виглядають,
Мов діти в білих сорочках
У піжмурки в яру гуляють,
А далі—сивий наш козак—
Дніпро з лугами виправає.

Сі вірші написав наш український поет Тарас Шевченко.

Загадки: Біла рілля, чорне насіння.—Крикнув віл на сто гір, на тисячу городів.—Крикнула вутка—на морі чутка, збіглися дітки не одної матери.—(Дзвін). Мати гладуха, дочка красуха, син кучерявий під небо пійпов. (Піч, вогонь, дим).

4—чотирі, 5—пьять, 6—шість, 7—сім, 8—вісім, 9—девьять, 10—десять.

Цап.

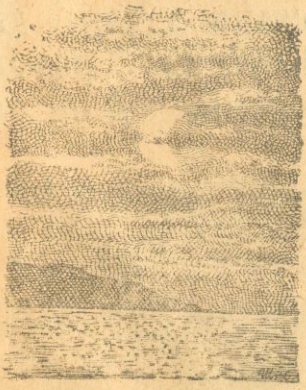

Місяць.

25.

Ц ц

Місяць	оселедець
Перець	швець
Молодець	кравець
Чернець	сирівець
Ціп	цурка
Цебер	цвинтарь
Цюця	суниці
Цегла	мазниця
Цвіркун	паляниця
Церква	дійниця
Криниця	вільце
Крамниця	пацюк
Дзвініця	пшениця.
Яйце	
Сонце	
Серце	

Поки сонце зійде, роса очі виїсть. Дурня й у церкві бьють. Попав пальцем у небо. Медвідь дужий, та кільце в носі. Далеко куцому до зайця. Брехати— не ціпом махати. Зачепився за пень, тай стояв цілий день. Заглядає сонце і в наше віконце.

Загадки: Шило мотовило по під небесами ходило, по німецьки говорило, по турецьки закидало.— Повна піч паляниць, по середині книш.

Рибалка.

Вода шумить! вода гуля!
Не березі рибалка молоденький
На поплавець глядить і промовля:
Ловіться, рибоньки, великі і маленькі!

У тижні сім днів: неділя, понеділок, вівторок, середа, четвер, пьятниця, субота.—Роди, Боже, жито й пшеницю і всяку пашницю.—Місяців у році дванадцять: Січень, Лютий, Березень, Квітень, Травень, Червень, Липень, Серпень, Вересень, Жовтень, Листопад, Грудень.

26.

Щ щ

Щука.

Дощ | хрущ
Лящ | щоки
Борщ | щастя

щітка	**щиголь**	**ліщина**
щупак	**щавель**	**хрещик**

Не в тім сила, що кобила сива, а як вона везе. Не тільки світа, що в вікні. Добрі зуби, що й кисіль їдять. Бачили очі, що купували,—їжте, хоч повилазьте. Добра та річ, що є в хаті піч. Не бійся того собаки, що бреше. На те щука в морі, щоб карась не дрімав. Велика хмара, та малий дощ. Не спитавшись броду, та мерщій у воду. Рання пташка носок прочищa, а пізня очиці протира.

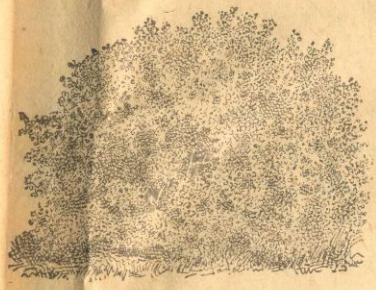

Кущ.

Загадки: А що в хаті не тесане?—А що в хаті без дощу росте?—Пливе щука з Кременчука: куди гляне—трава вьяне.—Що біжить без повода?

22.

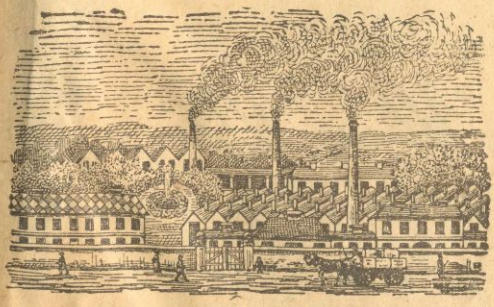

Фабрика.

Ф ф

Фурман	**фарба**
фартух	**фіялка**
фура	**ферма**

француз

В нас по селах мало фабрик. Мама принесла форми за для пасок.

АЗБУКА.

Аа, Бб, Вв, Гг, Ґґ, Дд,

А а Б б, В в, Г г, Ґ ґ, Д д,

Ее, Єє, Жж, Зз, Ии, Іі,

Е е, Є є, Ж ж, З з, И и, І і,

Йй, Її, Кк, Лл, Мм, Нн,

Й й, Ї ї, К к, Л л, М м, Н н,

Оо, Пп, Рр, Сс, Тт, Уу,

О о, П п, Р р, С с, Т т, У у,

Фф, Хх, Цц, Чч, Шш, Щщ, ъ,

Ф ф, Х х, Ц ц, Ч ч, Ш ш, Щ щ, ъ,

Юю, Яя.

Ю ю, Я я.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Читанка.

Ранок.

Світає, край неба палає,
Соловейко в темнім гаї
Сонце зустрічає:
Тихесенько вітер віє,
Степи, лани мріють;
Між ярами, над ставами
Верби зеленіють;
Сади рясні похилились,
Тополі по волі
Стоять собі, мов сторожі,
Розмовляють в полі.
І все то те,—вся країна,
Повита красою,
Зеленіє, вмивається
Ранньою росою,
Вмивається, красується,
Сонце зустрічає.

Вечір.

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугатарі з плугами йдуть,
Співають ідучи дівчата,
А матері вечерять ждуть.
Сімья вечеря коло хати,
Вечірня зіронька встає,
Дочка вечерять подає,
А мати хоче научати,
Та соловейко не дає...
Поклала мати коло хати
Маленьких дітечек своїх,
Сама заснула коло їх...
Затихло все—тільки дівчата
Та соловейко не затих.

Сирота.

На Великдень, на соломі,
Проти сонця, діти
Грались собі крашанками,
Тай стали хвалитись
Обновами: тому к святкам
З лиштвою пошили
Сорочечку, а тій стьожку,
Тій стрічку купили.
Кому шапочку смушеву,
Чобітки шкапові,
Кому свитку... Одна тільки
Сидить без обнови
Сиріточка, рученята
Сховавши в рукава.
—Мені мати купувала...
—Мені батько справив...
—А мені хрещена мати
Лиштву вишивала...
„А я в попа обідала!"
Сирітка сказала...

Косарі.

Вийшли в поле косарі
сить ранком на зорі.
„Гей, нуте, косарі!
о не рано почали!“
—Хоч не рано почали,
а багато утяли!
До обіда покосили,
острі коси потупили,
По обіді спочивали,
обре коси поклепали.

А ввечері, холодком,
Клали копички рядком.
Завтра треба рано встати,
Та в копиці поскладати.
А в стоги як пометаєм,
То добряче погуляєм.
„Гей нуте, косарі!
Бо не рано почали!“
—Хоч не рано почали,
Та багато утяли!

Крила у вітряка.

Раз крила в вітряка гуділи й ґерґотали,
Що все село вони насущним годували,
А камінь, пьятирня і колесо... мовчали.

Приказують, що хто мовчить,—
Той двох навчить.

Гей бики.

Та гей, бики! Зоремо поле,
Посієм ярее зерно,
А спаде дощик незабаром,
З землі пробудиться воно,
Пробудиться і на світ гляне
І, як дівочиї вінки,
Зазеленіють наші ниви.
Чого ж ви стали? Гей, бики!
Та гей, бики! Зерно поспіє
Обійме золотом поля!

Рідна мова.

Мова рідна, слово рідне!
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
А лишь камінь має.
Як ту мову забувати,
Котрою учила
Нас всіх ненька говорити—
Ненька наша мила?!
Ой, тому плекайте діти
Рідненькую мову
І учиться говорити
Своїм рідним словом.
Мова рідна, слово рідне,
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
А лиш камінь має.

35035 / 3062 Pk

Р - 88.

...інське Учительське Видавниче Товариство
„ВСЕУВИТО".

4У(075)
Р-88

Український Букварь.

НДІП
ПЕРЕВІРЕНО
1962 р.
18401

По підручнику А. Потебні

уложила

С. Русова.

Видання четверте.

КИЇВ,
Друкарня „Союзбанк" Велико-Володимирська, 30.
1919.

К 2

ШКОЛА
ЧАСОПИС ДЛЯ ВСІХ

Конто П. К. О. Відділ Львів 500.80
Розрахунковий переказ ч. 69.

Передплата в краю, Чехословаччині Румунії і Австрії:

МІСЯЧНО	1.00	зол.
ЧВЕРТЬРІЧНО	3.00	„
ПІВРІЧНО (з гори)	5.50	„
РІЧНО (з гори)	10.00	„

1 ЧИСЛО 60 СОТИКІВ.

Для решти заграниці: 2½ дол. на рік.

Передплата і анонси платні і позиваємі у Львові. — Рукописів не звертається.

Спробуйте щастя!

латник нашого журналу, що вирівнає ДО КІНЦЯ БЕРЕЗНЯ 1936 залегло-редплату бодай за 1 квартал 1936 р., матиме право взяти участь у цього-му льосуванні. — Хто цього ще не зробив, нехай зробить це НЕГАЙНО, ти доброї нагоди. — Бажаючи піти на руку нашим Читачам, ПРОДОВЖУ-Ь ВПЛАТИ ДО 4. КВІТНЯ 1936. ПІСЛЯ ТОГО ЗАМКНЕМО ЛИСТУ У-О ЛЬОСУВАННЯ НАГОРОД і спис управнених оголосимо в нашому жур-дної контролі та для евентуальних реклямацій. — Тому у власному інтересі Е ОСТАННІ ДНІ і пришліть передплату, а якщо допише Вам щастя, го КРАСНУ НАГОРОДУ! Отже передумова щастя у Ваших руках, як нагоро-обовязку.

АДМІНІСТРАЦІЯ ЖУРНАЛУ „РІДНА ШКОЛА".

1936

СОФІЯ РУСОВА — з приводу ювілею 80-ліття.